

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH

Kdysi dávno v jednom zimou zmrzlém království, žila v malém domku na okraji města čarodějka Eva, která se starala po staletí o to, aby vánoční kouzlo nikdy na celém světě nevyhaslo. Byla už dost stará a jak to, tak s pohádkami bývá, ty se starými čarodějnicemi nikoho nezajímají... No, a proto vám dnes budu vyprávět o někom výrazně mladším, i když ne tak kouzelném. Tohle bude příběh o Líze, Evině vnučce.

Líza byla velmi zajímavé děvče. Žila na druhém okraji království se svými rodiči, kteří pracovali jako vánoční skřítki. Úkol celé rodiny byl roznášet vánoční radost po celém světě a starat se o to, aby duch Vánoc nikdy nezmizel. Líza ještě nebyla dospělá, ale i tak se snažila pomáhat, jak nejvíce mohla. Nemusíte se ovšem bát, že by na to všechno pomáhání byla sama, ne ne, na jejích cestách ji doprovázel polární méďa Zimáček. Byl roztomile chlupatý a bílý jako sněhová vločka.

Jednoho zimního dne se Líza se Zimáčkem setkali se zvláštní věcí. Když zrovna roznášeli vánoční radost do vedlejšího království, spustila se obrovská tmavá bouře. Stromy se chvěly, lidé se strachem schovávali ve svých chaloupkách a foukal vítr. Velký vítr. Naši přátelé stáli uprostřed náměstí a hledali místo, kde by se mohli ukrýt. Byli už velmi zoufalí a báli se, že odletí až na severní pól. V tu chvíli, kdy se z větru stal hurikán, otevřeli se na druhé straně náměstí dveře. Ve dveřích stál elf v červeném svetru a tmavě zelených kalhotách, který volal na Lízu a Zimáčka, aby se běželi schovat, což také udělali. Byli celí promoklí a museli se zahřát u krbu, elfovi poděkovali za záchranu a ten jim nabídnul, aby zůstali přes noc, neb tato bouře jen tak neskončí. „Proč jen tak neskončí?“ ptala se zvědavě Líza. Elf se jen smutně podíval ven z okna a začal vysvětlovat: „Tahle bouře se tu teď objevuje každým dnem. Může za to Mrázhor. Nesnáší Vánoce a nechce, aby je svět slavil. Proto nám dělá tohle. Nemůžeme chystat vánoční výzdobu, světylka ani pořádat velkou vánoční oslavu, protože bouře všechno smete.“ Líza se Zimáčkem pozorně poslouchali a nemohli věřit svým uším. „No ale taková situace se nemůže nechat jen tak, pane elfe! To je velmi vážné.“ zkonstatovala Líza. „To ano, ale nikdo z nás si s tím neví rady.“ odvětil smutně elf. Líza sklopila oči a začala přemýšlet, podívala se na Zimáčka a v tu chvíli jí něco napadlo: „Víte co, pane elfe? My vám zachráníme Vánoce a pomůžeme vám s vánoční slavností!“

A tak se další den po vydatné snídani vydala Líza se Zimáčkem do hor přemluvit Mrázhora, aby přestal kazit Vánoce ubohým elfům. Cesta byla dlouhá, náročná a studená, ale naši přátelé se nevzdali a po celém dnu putování dorazili před velké větrné sídlo Mrázhora. Mrázhor neměl rád nikoho, a proto sídlil až na úplném vrchu hor úplně sám, proto nikdy nezamykal, neb nikdy neočekával návštěvy. A tak nebylo divu, že Líza se Zimáčkem měli vstup dovnitř velmi jednoduchý. Uvnitř bylo tmavo a zima. Troufám si říct, že naši přátelé pocítili strach, i přesto pokračovali dál až dorazili do velkého sálu, kde seděl na ledovém trůn sám Mrázhor. Byl to velký obr s černýma očima, velkým nosem a obrovskými vousy. Na jeho tváři seděl zlý úsměv. Měl kostnaté ruce a černý plášť. „Co tady chcete?“ ozval se jeho zvučný hlas. Zimáček se leknul a skočil Líze do náručí. „My...My jsme si s tebou přišli promluvit. Chceme abys přestal kazit Vánoce.“ odpověděla Líza. Mrázhor se Líze vysmál. Hodlal s Vánoci navždy skoncovat. Líza nevěděla co dělat, a tak zkusila alespoň najít vysvětlení: „No a proč

vlastně nemá rád Vánoce. “ Mrázhor se podíval na Lízu s velkou zlostí, pak se podíval na zem a smutně začal vysvětlovat, co za tím vším stojí. On totiž Mrázhor nesnášel Vánoce z toho důvodu, že ho nikdy nikdo na žádnou oslavu nepozval a nikdo s ním nikdy nechtěl Vánoce slavit, protože se ho všichni báli. Líza se Zimáčkem pochopili, co za jeho hněvem stojí. A tak se s Mrázhorem domluvili, že pokud přestane s jeho hurikány a nechá je přichystat vánoční oslavy dole ve městě, může na ně přijít a oslavovat tak, jako nikdy předtím. V tu chvíli se ze zlého úsměvu stal úsměv šťastný...

Vánoční oslavy byly v plném proudu, všude voněla skořice, zněli koledy a svítily světýlka. Byl to nádherný den a každý obyvatel království měl radost, že ho mohl strávit tímto způsobem. Mrázhor se opravdu dostavil a byly to jeho nejšťastnější Vánoce. Díky Líze a Zimáčkovi už nikdy neměl důvod nemít rád Vánoce a už nikdy nikomu neublížil. A tak ve světě opět zavládnul klid a vánoční kouzlo může bez starosti kroužit po celém světě.